

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 4 kwietnia 2017 r.

Poz. 2683

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.205.2017.2 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 30 marca 2017 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.)

orzekam

nieważność § 17 pkt 2 uchwały Nr XXXI/376/2017 Rady Miasta i Gminy Kórnik z dnia 22 lutego 2017 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Zwierzynieckiej i Śremskiej oraz obwodnicy miasta Kórnik w ciągu drogi wojewódzkiej nr 434, gm. Kórnik – ETAP 1 i 2 w zakresie wyrazów: „(...) przy czym zakazuje się ich lokalizacji w granicy z działką sąsiednią oraz zblokowania z kolejnym budynkiem mieszkalnym lub budynkiem gospodarczo-garażowym albo wiaty garażowej” - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwała została podjęta na podstawie „art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446 ze zm.) oraz art. 20 i 27 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 778 ze zm.)”.

Uchwałę doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 3 marca 2017 roku

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem powyższej uchwały, stwierdził co następuje:

Na sesji w dniu 22 lutego 2017 r. Rada Miasta i Gminy Kórnik podjęła uchwałę Nr XXXI/376/2017 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulic Zwierzynieckiej i Śremskiej oraz obwodnicy miasta Kórnik w ciągu drogi wojewódzkiej nr 434, gm. Kórnik – ETAP 1 i 2.

W § 17 pkt 2 uchwały, na terenach zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej oznaczonych symbolami 4MN, 5MN, 6MN, 7MN, 8MN, w odniesieniu do lokalizacji wiat garażowych i budynków gospodarczo-garażowych ustalono, że „(...) zakazuje się ich lokalizacji w granicy z działką sąsiednią oraz zblokowania z kolejnym budynkiem mieszkalnym lub budynkiem gospodarczo-garażowym albo wiaty garażowej”. W kontekście przytoczonych zapisów należy stwierdzić, że zależności wynikające z sytuowania budynków względem granic z sąsiednimi działkami budowlanymi określone zostały w przepisach § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422.), a w szczególności w §12 ust. 3 ww. rozporządzenia, który reguluje zasady odległości budynków od granicy z sąsiednią działką budowlaną w zabudowie jednorodzinnej. Należy stwierdzić, że wprowadzony w planie zakaz realizacji budynków gospodarczo-garażowych w granicy działki narusza przepis § 12 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia, zgodnie z którym dopuszcza się sytuowanie budynku gospodarczego i garażu o długości mniejszej niż 5,5 m i o wysokości mniejszej niż 3 m bezpośrednio przy granicy z sąsiednią działką budowlaną lub w odległości nie mniejszej niż 1,5 m ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych. Ponadto przytoczone ustalenie planu zgodnie, z którym zakazuje się „zblokowania z kolejnym budynkiem mieszkalnym lub budynkiem gospodarczo-garażowym albo wiaty garażowej” stoi w sprzeczności z § 12 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia zgodnie, z którym dopuszcza się sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy z sąsiednią działką

budowlaną, jeżeli będzie on przylegał całą powierzchnią swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce lub do ściany budynku projektowanego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę, pod warunkiem że jego część leżąca w pasie o szerokości 3 m wzdłuż granicy działki będzie miała długość i wysokość nie większe niż ma budynek istniejący lub projektowany na sąsiedniej działce budowlanej.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z Konstytucją, ustawami i aktami wykonawczymi do ustaw. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Akty prawa miejscowego nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że rozstrzygnięcie nadzorcze jest w pełni uzasadnione.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Zbigniew Hoffmann